

KULTTUURI

Totinen kerääjä tarttuu vain vinyyliin

► Maailman suurimmilta levymessuilta on vaikea lähteä tyhjin käsin

Antti Majander
HELSINGIN SANOMAT

UTRECHT. Innokkaimmat rohmut hankkiutuivat sisään jo perjantaina, vaikka kauppiat vasta pystyttivät kojujaan. Erivapaus kuulemma maksoi 25 euroa.

Se on pelkkä muodollisuus, kun johdetaan harvinaisuuksia. Sellainen on esimerkiksi Anni-Frid Lyngstadin vuoden 1971 vinyyli nimeltä *Frida*, joka tosin ainakin vielä lauantai-ilana odotti yhä rahakasta Abba-keräilijää Jaarbeurs-messukeskuksessa.

Tiedoksi: *Frida* vaatii 370 euroa. Ja Van Halen -yhtyeen kitaristin Eddie van Halenin korkeavartiset koripallotossut 1750 euroa. Mikä on nakkiraha verrattuna John Lennonin *Imagine*-kultalevyyn, 7800 euroa.

Tällaisia tykötarpeita ei kotimaan kulutusjuhliissa näy.

Lauantaina varsinaisesti alkanut ja eilen sunnuntaina päättynyt Mega Record & Cd Fair ei turhaan mainosta itseään maailman suurimmaksi levy- ja keräilymessuksi: 500 kauppiasta 30 maasta. Hollantiin on helppo tulla. Ja päästä rahoistaan.

Mitä musiikkiin tulee, vakavat keräilijät tuskin vieläkään edes vilkaisevat digitaaltalenteisiin.

Vain vinyyli tarjoaa arvokasta alkuperäisyyttä ja riittävää valinnanvaraa.

Tosin:

"Huonommin kauppa nyt käy kuin aikaisempina vuosina", Belgian Heusdenista saapunut Timo van Luyk sanoo jazzpitoisten vinyylivuortensa takaa. "Olisivatkohan markkinat jo täynnä. Tai sitten ihmisillä yksinkertaisesti vain rahat vähissä."

Vaikka van Luyk myy pois

Beatlesin kultalevy, 3290 euroa.

Genimap TX / HS

omia kokoelmiaan, kuten moni muukin Jaarbeursissa, hän – kuten moni muukin – haluaa myös ostaa. Jotain hyvin erityistä:

"Tiedätkö, miten saisin Pekka Airaksisen levyjä?"

Niin, tosiaan, etunimi on Timo. Sen selitys on suomalais-syntynäinen äiti.

Mutta kohtuuden nimissä: kuka Pekka Airaksinen?

Jos aikaisempina vuosina onkin ollut enemmän tungosta, Jaarbeursin valtavana hallissa on silti vaikea uskoa, että äänitemyynti potee pahaa taantumaa.

Massatuotteita kopioidaan, imuroidaan ja kierrätetään.

Penkomiseen on varattava aikaa. Tyylejä on joka lähtöön.

Täällä sen sijaan ei kainostella kyynerpäätaktiikkaa, kun laarista pitää kahmia vaikkapa massojen korkeintaan nauraman Todd Rundgrenin singlet.

Jos tarve on totinen ja pyyntö kaunis, voi lisäksi päästä tiskin taakse penkomaan myyjän jalkoihin tiskitilan riittämättömyyden vuoksi jääneet laatikot. Nimenomaan henkilökohtaisia kokoelmiaan rahaksi vaihtavat kauppiat ovat ostajan kannalta herkullisimpia. Virallisten myymälöiden messuosastoilla hinnat nousevat heti.

Oma lukunsa ovat yhden asian liikkeet: pelkkää Elvistä, Rolling Stonesia tai Beatlesia, kuin leipää. Tai japanilaisia erikoispainoksia, kuin maitoa.

► Lisää tietoa osoitteessa www.mmmarc.com.

Timo van Luyk (vas.) tekee kauppa Nesid Bajramovicin kanssa. Van Luykin kumppani Conny Cams seuraa sivusta.

Philomela synnyttää vahvoja naisia

► Syntymäpäivää juhlittiin manauksin ja loitsuin

KONSERTTI

Philomelan 20-vuotisjuhlakonsertti Pääpostin salissa, johtajana Marjukka Riihimäki.

► Marjukka Riihimäki on laulattanut naisia perustamansa Philomelan riveissä 20 vuotta. Kuoron ydin lepää sen tavassa tehdä musiikkia. Se takaa jatkumon kehitykselle, vaikka kuorolaiset riveistä vaihtuisivatkin.

"Naiskuoro" ei kerro Philomelasta juuri mitään, ei myöskään "koreografioitu esitys". Päivi Järvinen oli sekä ohjannut että visualisoinut juhlakonsertin upeasti Postitalon pitkään ja kapeaan pääsalin.

Philomela on silti jotain vielä enemmän.

Se on vahvojen, osaavien ja itsenäisten naisten muodostama kokonaisuus, jossa jokainen korvan ohi kulkeva yhden suhautuksen tai sadepisaran putoamisäänen päästävä jäsen tuntee osansa ja vastuunsa. Valoisuus ja ilo musiikin tekemisestä itunee vakavampienkin teosten pohjavireeksi.

Tuomas Kanteliselta pyydetty juhlanfaari *Täältä rai-kuu* kertoi heti, että vaikka reilut 40 henkeä olisi kahtia jaettuun, se soi upeasti yhteen Riihimäen pimeässä hohottavan tahtipuikon avulla.

Kuorolaiset kulkevat tarkoituksenmukaisesti hyödyntäen tilaa ikkunalautoja ja entisiä palvelutiskkejä myöden. Liike vapauttaa lauluääntä, mutta Philomela vie koreografioillaan ja laajalti salin ympäri levittäytymällä liikkumisen omaan ulottuvuuteensa.

Aija Puurtiselta juhlan tilattu, Nils-Aslak Valkeapään sanoittama *Boade, Tule*, kiteytyi hyvin konsertin perusteemoja saamelaisäyvyistä kansanlaulu-

henkiseen karjankutsuun taulupuna. Herkistynyttä luontoa sädekuvausta tarjosi Knut Nystedtin *Sansene*.

Sanna Kurki-Suonion kolme teosta nostattivat tuulen, manasivat kipinät sinkoilmaan ja veivät hypnoottiseen kalevalaisen kehtolaulun tunnelmaan tiputtamalla pisaroina järven pintaan *Sadelalussa*. Monipuolinen äänen ja kehon käyttö on Philomelan ilmaisussa ihastuttava itsestäänselvyys.

Vain slovenialaisen Lojze Lëbicin teknisesti vaativa *Urok* pakotti kuoron nuottien ääreen. Silmien eteen piirtyi kuva naisten hallitsemasta muinaisaikojen kylästä, jossa iltanuotiolla loitsittiin Uroka parantamaan sairaut.

Juhlakonsertin kolmas tilausteos, viimeisenä kuultu *Tellu Turkan Kotihin*, kutsui lempeästi palaamaan kotiin, kohtuun, siinä missä *Anna-Mari Kähärän Samsara* vei aluksi ikuisen sielunvaelluksen tilaan.

Kokonaisuutena ohjelmistosta syntyi hieman lähinnä vain naisten sisäpiiriä kutkuttava vaikutelma. Erityisesti ikkunalaudoilta esitetty, koreografialtaan hyvinkin näyttävä *Hi-hi-hii* edusti enemmänkin miehet ulos sulkevaa naurua kuin heitä houkuttelevaa.

Tällaisiin teemoihin nyt, joulukuussa Beethovenin yhdeksättä sinfoniaa. Vahvat naiset halitsee myös loisteliaan pehmyyden ja herkkyyden, minkä kiitokseksi laulettu venezuelalainen kehtolaulu paljasti.

Satakieli, Philomela, säkenöi. Annmari Salmela